

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Jurečkovou ve věci

žalobce **M. G. st. přísl. Ukrajina,**
bytem X

právně zastoupen JUDr. Veronikou Pupalovou, advokátkou,
se sídlem Májová 606/35, Cheb

proti
žalovanému **Ministerstvo vnitra,**
se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7,

v řízení o žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu

takto:

- I. Zásah žalovaného spočívající v tom, že žalobci vrátil dne 16. 2. 2026 jeho žádost o dočasnou ochranu, zaevidovanou pod sp. zn. OAM-352997/DO-2026, jako nepřijatelnou, byl nezákonný.
- II. Žalovanému se zakazuje pokračovat v porušování práv žalobce a přikazuje se mu, aby obnovil stav před vrácením žádosti žalobci o dočasnou ochranu ze dne 16. 2. 2026, zaevidované pod sp. zn. OAM-352997/DO-2026

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 269 Kč k rukám zástupkyně žalobce JUDr. Veroniky Pupalové, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce podává žalobu podle § 82 s. ř. s. proti nezákonnému zásahu žalovaného, který spatřuje ve vrácení jeho žádosti o udělení dočasné ochrany jako nepřijatelné. K tomuto postupu došlo dne 27. 2. 2026, kdy žalovaný žádost žalobce nepřijal s odkazem na § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny (dále jen „zákon č. 65/2022“ nebo „lex Ukrajina“, s tím, že žalobci již byla dočasná ochrana udělena v jiném členském státě Evropské unie (Francie) a že žalobce podal žádost po oznámení Ministerstva vnitra Evropské komisi podle § 3 odst. 3 uvedeného zákona.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce se podanou žalobou podle § 82 s. ř. s. domáhá ochrany proti nezákonnému zásahu žalovaného, který spatřuje v tom, že jeho žádost o poskytnutí dočasné ochrany podaná dne 16. 2. 2026 byla žalovaným bez dalšího vrácena jako nepřijatelná. Žádost byla vedena pod č. j. OAM-352997/DO-2026 (dále jen „žádost“).
3. Žalovaný shledal žádost nepřijatelnou podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 65/2022 (lex Ukrajina), a to z důvodu, že žalobci již byla dočasná ochrana udělena v jiném členském státě Evropské unie, konkrétně ve Francii, a že bylo učiněno oznámení Ministerstva vnitra podle § 3 odst. 3 téhož zákona.
4. Žalobce s tímto postupem nesouhlasí a má za to, že splňuje podmínky pro udělení dočasné ochrany na území České republiky, a proto jeho žádost měla být žalovaným přijata a věcně posouzena. Postup žalovaného považuje za nezákonný zásah, který jej zbavil možnosti, aby jeho žádost byla meritorně projednána.
5. Žalobce především namítá, že aplikace § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 65/2022 ve spojení s § 3 odst. 3 téhož zákona je v rozporu s právem Evropské unie, zejména se směrnicí o dočasné ochraně a prováděcím rozhodnutím Rady (EU) 2022/382. Má za to, že vnitrostátní právní úprava ani postup žalovaného nemohou vést k plošnému odmítání žádostí bez jejich individuálního posouzení, neboť takový postup by odporoval principu solidarity mezi členskými státy i právům osob požívajících dočasnou ochranu.
6. V této souvislosti žalobce odkazuje na judikaturu Městského soudu v Praze, zejména na rozsudek ze dne 10. 11. 2025 (sp. zn. 18 A 102/2025) a další související rozhodnutí, z nichž dovozuje, že žalovaný není oprávněn vyřazovat žádosti o dočasnou ochranu z věcného projednání pouze na základě existence dočasné ochrany v jiném členském státě, ani na základě prohlášení Ministerstva vnitra.
7. Dále žalobce poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42), podle níž představuje dočasná ochrana ve smyslu vnitrostátní právní úpravy především oprávnění k pobytu, které členské státy poskytují osobám již

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

požívajícím ochrany podle unijního práva. Z toho žalobce dovozuje, že mu měla být poskytnuta možnost získat odpovídající pobytové oprávnění i na území České republiky.

8. Žalobce uvádí, že je státním příslušníkem Ukrajiny, který opustil svou vlast z důvodu probíhajícího ozbrojeného konfliktu a obavy o svůj život. Na území Evropské unie vstoupil přes Francii, kde mu byla dne 11. 1. 2024 udělena dočasná ochrana. Před svým odjezdem z Francie měl podle svých tvrzení kontaktovat příslušné orgány a oznámit jim svůj odjezd.
9. Následně žalobce přicestoval do České republiky, kde se rozhodl pobývat, mimo jiné s ohledem na své osobní vazby, a pokusil se zde legalizovat svůj pobyt podáním žádosti o dočasnou ochranu. Tvrdí, že učinil všechny kroky, které po něm lze spravedlivě požadovat, aby svůj pobyt na území České republiky uvedl do souladu s právními předpisy.
10. Žalobce zdůrazňuje, že postup žalovaného, který jeho žádost bez dalšího odmítl jako nepřijatelnou, mu fakticky znemožnil přístup k řízení o jeho žádosti a znemožnil uplatnění práv, která mu podle jeho názoru vyplývají z práva Evropské unie. Tento postup považuje za rozporný s principem právního státu i s požadavkem soudní ochrany veřejných subjektivních práv.
11. Žalobce dále poukazuje na konkrétní případy z praxe žalovaného, kdy v obdobných situacích mělo dojít k udělení pobytového oprávnění osobám, kterým byla dočasná ochrana poskytnuta v jiných členských státech, a dovozuje z nich nesoulad a nepředvídatelnost rozhodovací praxe žalovaného.
12. Závěrem žalobce uvádí, že je přesvědčen, že jeho žádost měla být přijata a meritorně posouzena, a že její vrácení jako nepřijatelné představuje nezákonný zásah do jeho práv. Navrhuje proto, aby soud vyslovil nezákonnost tohoto zásahu a uložil žalovanému povinnost obnovit stav před jeho provedením, tedy zejména jeho žádost přijmout a řádně o ní rozhodnout.
13. Žalovaný ve svém vyjádření především uvedl, že žalobce napadá jako nezákonný zásah postup, který žalovaný realizoval v souladu s platnou právní úpravou, konkrétně podle zákona č. 65/2022 Sb. Žádost žalobce o poskytnutí dočasné ochrany byla vyhodnocena jako nepřijatelná podle § 5 odst. 1 písm. f) uvedeného zákona, neboť žalobce byl evidován v systému vzájemné výměny informací mezi členskými státy („Temporary Protection Platform“) jako osoba, již byla dočasná ochrana poskytnuta v jiných členských státech Evropské unie, konkrétně ve Francii a Polsku.
14. Žalovaný připomněl, že žalobce v žalobě tvrdí, že před svým odjezdem z Francie oznámil místním orgánům svůj odchod a projevil vůli vzdát se dočasné ochrany. Takové tvrzení však nebylo podloženo správním orgánem v průběhu řízení žádnými relevantními podklady, a není proto součástí správního spisu. Dokument označený jako „Renonciation à la protection temporaire“, na který žalobce v žalobě odkazuje, nebyl žalovanému při podání žádosti předložen, a žalovaný se k němu proto nemohl vyjádřit.
15. Žalovaný dále zdůraznil, že žalobce ve své žalobě zcela opomíjí skutečnost, že mu byla dočasná ochrana udělena rovněž v Polské republice, ačkoliv tato informace jednoznačně vyplývá z evidenčních systémů. Namísto toho žalobce poukazuje na zrušení jiného pobytového oprávnění, které není pro posouzení věci relevantní.
16. Podle žalovaného je pro aplikaci § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 65/2022 rozhodující samotná skutečnost, že žalobci bylo v jiném členském státě Evropské unie uděleno oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany. Není přitom podstatné, zda je žalobce aktuálně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

držitelem tohoto oprávnění, či zda jej případně v mezidobí ukončil. Ustanovení zákona totiž nevyžaduje žádnou další podmínku nad rámec samotného předchozího udělení ochrany.

17. Žalovaný zároveň poukázal na právní povahu žádosti o dočasnou ochranu, když zdůraznil, že podle § 2 odst. 1 zákona č. 65/2022 představuje dočasná ochrana v podmínkách českého práva oprávnění k pobytu na území České republiky. Žádost o dočasnou ochranu je tak z pohledu unijního práva žádostí o vydání povolení k pobytu podle čl. 8 odst. 1 směrnice 2001/55/ES.
18. Žalovaný dále konstatoval, že v projednávané věci byly naplněny všechny podmínky § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 65/2022, neboť jednak žalobce získal dočasnou ochranu v jiných členských státech, jednak Ministerstvo vnitra řádně učinilo oznámení Evropské komisi podle § 3 odst. 3 tohoto zákona. Toto oznámení bylo odesláno dne 25. 8. 2025 a současně zveřejněno způsobem umožňujícím dálkový přístup.
19. V reakci na námitky žalobce žalovaný uvedl, že nemohl zvažovat ani jiné důvody pro udělení dočasné ochrany, zejména důvody sloučení rodiny nebo důvody hodné zvláštního zřetele, neboť žalobce v žádosti neuvedl žádné relevantní skutečnosti, které by takový postup odůvodňovaly.
20. Žalovaný dále zdůraznil, že v minulosti skutečně existovaly jednotlivé případy, kdy bylo žádostem vyhověno i přes existenci dočasné ochrany v jiném členském státě, tyto případy však byly odůvodněny specifickými okolnostmi, zejména závazností soudního rozhodnutí. Současně k nim docházelo před účinností nynější právní úpravy, zejména před zakotvením důvodu nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 65/2022 a před přijetím novější unijní regulace.
21. Žalovaný proto uzavírá, že v projednávané věci postupoval v souladu s platným právem, když žádost žalobce vyhodnotil jako nepřijatelnou, neboť skutkové okolnosti předjímané § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 65/2022 byly naplněny.
22. Pro případ, že by soud nepřistoupil k položení předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie, žalovaný podrobně rozvedl úvahy, pro které považuje ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 65/2022 za souladné s právem Evropské unie.
23. Žalovaný především zdůraznil, že z unijní právní úpravy, zejména ze směrnice Rady 2001/55/ES, nevyplývá osobám, kterým již bylo v jiném členském státě poskytnuto oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany, právo získat obdobné pobytové oprávnění v dalším členském státě, do něhož se přesunou z vlastní vůle. V této souvislosti odkázal i na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která dovodila, že takové právo ze směrnice nevyplývá, s výjimkou případů sloučení rodiny či řízeného přemístění mezi členskými státy.
24. Podle žalovaného uvedený závěr odpovídá i systematice směrnice 2001/55/ES. Ustanovení čl. 8 odst. 1 této směrnice ukládá členským státům povinnost zajistit vydání povolení k pobytu osobám požívajícím dočasnou ochranu, avšak tato povinnost je formulována kolektivně a jejím smyslem je zajistit, aby takové osoby získaly pobytové oprávnění na území některého členského státu. Není jejím účelem založit nárok na opakované vydávání pobytového oprávnění v různých členských státech.
25. Žalovaný poukázal na to, že směrnice rozlišuje mezi osobami, kterým dosud nebylo pobytové oprávnění vydáno, a osobami, které již pobytové oprávnění v některém členském státě získaly. Pro druhou skupinu osob směrnice upravuje zvláštní režimy, zejména v čl. 15

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

(sloučení rodiny) a čl. 26 (přemístění mezi členskými státy), přičemž pouze v těchto případech je možné získání pobytového oprávnění v jiném členském státě.

26. V návaznosti na to žalovaný zdůraznil, že pokud by unijní zákonodárce zamýšlel zakotvit právo na tzv. sekundární pohyb, tedy volný přesun mezi členskými státy spojený se vznikem nároku na nové pobytové oprávnění, nepochybně by tak učinil výslovně v textu směrnice. Skutečnost, že tak neučinil, a naopak upravil pouze dílčí výjimky, podle žalovaného svědčí o tom, že takové právo neexistuje.
27. Žalovaný se dále obsáhle zabýval významem čl. 11 směrnice 2001/55/ES, který upravuje povinnost členských států převzít zpět osobu požívající dočasně ochrany v případě jejího neoprávněného pobytu na území jiného členského státu. Uvedl, že ustanovení tohoto článku upravuje výhradně vztahy mezi členskými státy, nikoliv práva jednotlivců, a jeho neaplikování proto nemůže založit individuální právo cizince na získání pobytového oprávnění v jiném členském státě.
28. Podle žalovaného z dohody členských států o neaplikování čl. 11 směrnice nelze dovodit vznik práva na sekundární pohyb. Taková dohoda pouze znamená, že členské státy nebudou mezi sebou realizovat předávání osob, které neoprávněně pobývají na jejich území, nikoliv že těmto osobám vzniká nárok na nové pobytové oprávnění. V tomto smyslu žalovaný odmítá výklad, podle něhož by politická dohoda členských států mohla založit nová subjektivní práva jednotlivců nad rámec směrnice.
29. Žalovaný v této souvislosti polemizoval se závěry judikatury Nejvyššího správního soudu, která za určitých okolností dovodila existenci práva na přemístění a získání pobytového oprávnění v jiném členském státě. Podle žalovaného jde o nepřípustné dotváření práva nad rámec textu směrnice, neboť takové právo nemá oporu v žádném závazném právním předpisu Evropské unie.
30. Žalovaný dále upozornil, že směrnice obsahuje vlastní mechanismus přemístění osob požívajících dočasně ochrany (čl. 26), který je založen na principu solidarity mezi členskými státy a vyžaduje součinnost dotčených států. Tento mechanismus je podle žalovaného jediným relevantním nástrojem pro přesuny osob mezi členskými státy, přičemž nebyl nijak dotčen následným prováděcím rozhodnutím Rady (EU) 2022/382 ani jeho novelizací.
31. V této souvislosti žalovaný rovněž poukázal na historický vývoj směrnice 2001/55/ES, z něhož podle něj nevyplývá, že by unijní zákonodárce zamýšlel zavést obecné právo na sekundární pohyb osob požívajících dočasně ochrany. Naopak konstrukce směrnice svědčí o tom, že takový pohyb měl být omezen a podmíněn koordinovaným postupem členských států.
32. Na základě výše uvedených argumentů žalovaný uzavírá, že ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 65/2022 není v rozporu s právem Evropské unie, a jeho aplikace v projednávané věci proto nemohla představovat nezákonný zásah do práv žalobce.
33. Žalovaný dále poukázal na nově přijaté prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460, kterým byla dočasná ochrana prodloužena do roku 2027, a z jehož preambule podle něj jednoznačně vyplývá, že existence práva na tzv. sekundární pohyb osob požívajících dočasně ochrany nelze dovozovat.
34. Žalovaný zdůraznil zejména význam nových recitálů tohoto rozhodnutí. Z nich podle jeho názoru plyne, že osoba může v daném okamžiku požívat práv spojených s dočasnou ochranou pouze v jednom členském státě, a že členské státy by měly zamítl

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

III. Posouzení žaloby

35. Žaloba je včasná a přípustná. Vrácení žádosti o udělení dočasné ochrany pro její nepřijatelnost nepředstavuje rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., nýbrž faktický úkon správního orgánu, kterým je žadateli odepřen přístup k řízení o jeho žádosti. Proti takovému postupu je namístě poskytnout ochranu prostřednictvím žaloby na ochranu před nezákonným zásahem podle § 82 a násl. s. ř. s. Tento závěr odpovídá ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu, zejména rozsudkům ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42, a č. j. 1 Azs 336/2024-42.
36. Soud rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť skutkové okolnosti věci jsou mezi účastníky nesporné a posouzení důvodnosti žaloby závisí výlučně na řešení právních otázek, především na posouzení souladu § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 65/2022 (lex Ukrajina) s právem Evropské unie.
37. Ze správního spisu plyne, že žalobce je státním příslušníkem Ukrajiny, který opustil svou zemi v důsledku ozbrojeného konfliktu, následně vstoupil na území Evropské unie, kde mu byla dne 11. 1. 2024 poskytnuta dočasná ochrana ve Francii (a dle zjištění žalovaného též v Polsku), a dne 16. 2. 2026 podal u žalovaného žádost o poskytnutí dočasné ochrany v České republice. Žalovaný tuto žádost nepřijal a vrátil ji žalobci jako nepřijatelnou podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 65/2022, s odkazem na skutečnost, že žalobci již byla dočasná ochrana poskytnuta v jiném členském státě a že žádost byla podána po oznámení Ministerstva vnitra Evropské komisi podle § 3 odst. 3 tohoto zákona.
38. Mezi účastníky není sporu o skutkových okolnostech věci, nýbrž o právním posouzení, zda žalovaný byl oprávněn žádost žalobce odmítnout jako nepřijatelnou, aniž by ji věcně posoudil. Sporná je především otázka, zda ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 65/2022 ob stojí ve světle práva Evropské unie a judikatury Soudního dvora Evropské unie a Nejvyššího správního soudu.
39. Soud vyšel při právním posouzení z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, zejména z rozsudků ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42, a ze dne 10. 12. 2025, č. j. 5 Azs 248/2025-18, které představují stabilní interpretační rámec pro aplikaci § 5 odst. 1 písm. f) a § 3 odst. 3 zákona č. 65/2022. Tyto závěry současně reflektují judikaturu Soudního dvora Evropské unie, zejména rozsudek ze dne 27. 2. 2025 ve věci C-753/23 Krasiliva.
40. Podstatou věci je výklad povahy dočasné ochrany podle unijního práva. Jak opakovaně zdůraznil Nejvyšší správní soud, status osoby požívající dočasné ochrany není národním institutem jednotlivých členských států, nýbrž jednotným právním statutem vyplývajícím přímo z práva Evropské unie, konkrétně z prováděcích rozhodnutí Rady přijatých podle čl. 5 směrnice 2001/55/ES. Vnitrostátní právní úprava pouze zajišťuje deklaraci a výkon práv s tímto statutem spojených.
41. Z toho plyne, že osoba požívající dočasné ochrany nemá „francouzskou“, „polskou“ či „českou“ dočasnou ochranu, ale jediný unijní status, jehož výkon se váže na konkrétní území členského státu prostřednictvím vydání pobytového oprávnění podle čl. 8 směrnice. Skutečnost, že tento status byl deklarován v konkrétním členském státě, nemůže být důvodem pro odepření přístupu k řízení v jiném členském státě.

42. Nejvyšší správní soud v citované judikatuře výslovně dovodil, že právní úprava dočasné ochrany neumožňuje členským státům odmítnout věcně posoudit žádost o poskytnutí ochrany pouze z důvodu, že žadatel již dříve obdržel pobytové oprávnění v jiném členském státě. Takový postup by popíral samotnou povahu jednotného unijního statusu a vedl by k neodůvodněnému omezení práv osob požívajících dočasnou ochranu.
43. Soud proto uzavírá, že samotná skutečnost, že žalobci byla v minulosti poskytnuta dočasná ochrana v jiném členském státě, nemůže založit nepřijatelnost jeho žádosti v České republice. Výklad § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 65/2022, který k takovému důsledku vede, je v rozporu s unijním právem a nemůže obstát.
44. Stejně tak neobstojí argumentace žalovaného založená na oznámení Ministerstva vnitra podle § 3 odst. 3 zákona č. 65/2022. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, toto oznámení nemá normativní povahu a nemůže modifikovat rozsah práv vyplývajících ze směrnice 2001/55/ES.
45. Směrnice sama přitom obsahuje mechanismy reagující na kapacitní omezení členských států, zejména v čl. 25, který předpokládá koordinovaný postup na úrovni Unie. Vnitrostátní akt, jakým je oznámení podle § 3 odst. 3 zákona č. 65/2022, nemůže zavádět dodatečné překážky přístupu k právům garantovaným unijním právem.
46. Argumentace žalovaného novými recitály prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 na uvedeném závěru ničeho nemění. Recitály nejsou normativní částí právního aktu a nemohou měnit obsah či rozsah práv a povinností vyplývajících ze směrnice. Jejich interpretační význam nemůže převažovat nad závazným výkladem unijního práva podaným Soudním dvorem Evropské unie a vnitrostátními soudy.
47. Soud proto nepřisvědčil argumentaci žalovaného, podle níž by z absence výslovného zakotvení tzv. sekundárního pohybu vyplývala možnost členských států žádosti o dočasnou ochranu paušálně odmítat. Takový výklad by byl v rozporu s účelem směrnice o dočasné ochraně, jímž je poskytnout vysídleným osobám efektivní ochranu a umožnit jim výkon práv v členském státě, kde mají reálné sociální a rodinné vazby.
48. V projednávané věci žalovaný žádost žalobce bez dalšího odmítl jako nepřijatelnou, aniž by ji věcně posoudil, a aniž by zohlednil individuální okolnosti případu. Tento postup vedl k odepření přístupu žalobce k řízení o jeho žádosti a představuje zásah do jeho veřejných subjektivních práv.
49. Soud proto uzavírá, že aplikace § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 65/2022 v projednávané věci nebyla možná, neboť by vedla k výsledku odporujícímu právu Evropské unie. Oznámení podle § 3 odst. 3 tohoto zákona nemůže takový závěr zvrátit. Postup žalovaného, který bez věcného posouzení žádost žalobce vrátil jako nepřijatelnou, je nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

50. Postup žalovaného, jímž byla žádost žalobce odmítnuta jako nepřijatelná, je proto nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

51. Soud žalobě vyhověl, nezákonný zásah zakázal a žalovanému uložil povinnost obnovit stav před zásahem, tj. přijmout žádost žalobce o udělení dočasné ochrany k věcnému posouzení a postupovat v souladu s unijním právem a závaznou judikaturou správních soudů.
52. K návrhu žalovaného na položení předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie soud uvádí, že k takovému postupu v projednávané věci neshledal důvod. Podle ustálené judikatury Soudního dvora Evropské unie nejsou vnitrostátní soudy povinny obracet se na Soudní dvůr s předběžnou otázkou v situaci, kdy je výklad unijního práva již dostatečně objasněn judikaturou (doktrína *acte éclairé*), případně když správná aplikace unijního práva je natolik zřejmá, že neponechává prostor pro rozumné pochybnosti (doktrína *acte clair*).
53. V nyní projednávané věci přitom soud vychází ze závazné judikatury Nejvyššího správního soudu, zejména z rozsudků č. j. 1 Azs 174/2024-42 a č. j. 5 Azs 248/2025-18, které se výslovně zabývají otázkou aplikovatelnosti § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 65/2022 ve světle unijního práva a navazují na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci C-753/23 Krasiliva. Tato judikatura poskytuje dostatečně jasný a ustálený výklad relevantních ustanovení unijního práva.
54. Soud nepřehlédl argumentaci žalovaného založenou na novějších recitálech prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460. Tyto recitály však – jak již bylo uvedeno – nemají normativní charakter a nemohou samy o sobě modifikovat závazný výklad směrnice 2001/55/ES ani závěry vyplývající z judikatury Soudního dvora Evropské unie. Jejich obsah proto nevyvolává takové pochybnosti o výkladu unijního práva, které by odůvodňovaly potřebu předložení předběžné otázky.
55. Soud proto uzavírá, že v projednávané věci nejde o situaci, kdy by bylo nezbytné obrátit se na Soudní dvůr Evropské unie. Výklad relevantních ustanovení unijního práva je již dostatečně objasněn a umožňuje soudu rozhodnout věc bez dalšího, aniž by bylo nutné řízení přerušovat a iniciovat řízení o předběžné otázce.
56. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. ve věci úspěšnému žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení, které představují zaplacený soudní poplatek 3 000 Kč, odměnu za právní zastoupení podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), (dále jen „vyhláška“). Podle § 9 odst. 5 vyhlášky z tarifní hodnoty 88 000 Kč, činí výše odměny 4 620,- Kč. Žalobci byla přiznána náhrada za 2 úkony právní služby, a to převzetí věci [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky], písemné podání ve věci (§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky) dále 2 x náhrada paušálních výdajů podle § 13 odst. 4 vyhlášky po 450 Kč.
57. Odměna za tyto dva úkony činí celkem 9 240 Kč. Dále byla přiznána náhrada dvou paušálních náhrad hotových výdajů podle § 13 odst. 4 vyhlášky, každá ve výši 450 Kč, tedy celkem 900 Kč.
58. Zástupkyně žalobce není plátcem daně z přidané hodnoty, proto byla k náhradě připočtena DPH. Žalobce byl rovněž osvobozen od soudního poplatku, další náklady řízení mu proto nevznikly. Celkem byla žalobci přiznána náhrada nákladů řízení ve výši 12 269 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. květen 2026

Mgr. Jana Jurečková v.r.
samosoudkyně